

# РЕШЕНИЕ

№ 36527

гр. София, 06.11.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав, в**  
публично заседание на 23.10.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Луиза Христова**

при участието на секретаря Мариана Велева, като разглежда дело номер **9508** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на А. А. Г. от [населено място], чрез адв. С. и адв. У., срещу решение № 50 от 22.08.2025г. на директора на дирекция „ЧРАО“ при МФ, в което е обективизиран отказ да се предостави достъп до обществена информация по заявление вх. № У-ЗДОИ-72 от 22.10.2024г.

Жалбоподателят посочва, че обжалваното решение е издадено въз основа на указанията, дадени в решение по адм.дело № 11320/2024г. на АССГ в частта по т. 3с, 3d(i), 3d(iii) и 3d(iv) от заявлението на жалбоподателя, но не ги изпълнява. Поради това претендира неговата нищожност. Алтернативно счита решението за незаконосъобразно. Не е налице специален ред по смисъла на чл.4, ал.1, пр.2 от ЗДОИ и след като преписката е върната на МФ, именно това е компетентният орган за произнасяне. Съдът е извършил пълна проверка на приложимите разпоредби, вкл. и за неприложимостта на Конвенцията за разрешаване на инвестиционни спорове между държави и граждани на други държави. Информацията не е и защитена и по смисъла на регламент 1049/2001 относно защита на международни отношения и на търговска и икономическа политика, който се прилага от институциите на ЕС. Не става въпрос за международни отношения, а за такива между държави – членки, които са прекратени на ниво ЕС. Освен това търговската политика въобще не е в обхвата на защита на посочения регламент, а по отношение на икономическата политика не са изложени никакви аргументи. Налице е надделяващ обществен интерес, доколкото цитираното от ответника арбитражно дело е неотносимо. Исканата информация ще повиши прозрачността относно изпълнението на задълженията на МФ във връзка с прекратяването на двустранните инвестиционни договори на България с държави – членки на ЕС. Като процесуални нарушения се сочат неспазването на указанията на съда, ограничил е правото на достъп, изложил е

вътрешнопротиворечиви твърдения, не е анализирал наличието на надделяващ обществен интерес. Поради това се иска от съда да обяви нищожността на процесното решение, и алтернативно – да го отмени, като върне преписката на административния орган за предоставяне на исканата информация. Претендира разноски по списък. Подробни съображения излага в писмена защита по съществото на спора.

Ответникът - директора на дирекция „ЧРАО“ при МФ, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна, поради наличие на друг ред за предоставяне на исканата информация, който изключва прилагането на ЗДОИ. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Подробни съображения излага в писмена защита по съществото на спора.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени доказателства и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 23.08.2024 г. жалбоподателят А. Г. е сезирал Министерски съвет със заявление за достъп до обществена информация по реда на чл. 24 от ЗДОИ. Търсената обществена информация касае процеса на преговори, сключване и прекратяване на Договора между правителството на Република България и правителството на Румъния за взаимно насърчаване и защита на инвестициите („Двустранен инвестиционен договор между България и Румъния“), включително и Споразумение за прекратяване на двустранните инвестиционни договори („Споразумение за прекратяване“) между държавите-членки на Европейския съюз („ЕС“), чрез което се прекратява Двустранният инвестиционен договор между България и Румъния.

З. е уведомен от МС, че част от търсената информация изисква съгласие от Европейската комисия за предоставяне на достъп до нея, като при запитване от МС, ЕК е поискала въпросните документи и информация да не бъдат оповестявани на този етап, докато тя не завърши своя преглед на по-обширно искане, което обработвала.

В тази връзка, на 08.10.2024г. заявителят е редактирал първоначалното си заявление, така че търсеният достъп да се отнася само до документи и информация, изхождащи от България, а не от орган или институция на ЕС, така че, ако изхождащите от България документи и информация все пак съдържат някаква информация с произход от орган или институция на ЕС, да може да се предостави поне частичен достъп. С Решение № 03.07-111 от 22.10.2024 г., МС приема, че по точки 3с, 3d и 3е от редактираното заявление от 08.10.2024 г. компетентни да се произнесат са МФ и министърът на финансите, на който съгласно решение на Министерския съвет по Протокол 25 от 29 април 2020 г., е възложено да координира и организира участието на Република България в работни групи и други формати в рамките на Европейския съюз за обсъждания съгласно Декларацията на представителите на правителствата на държавите членки относно правните последици на решението на Съда по отношение на А. и относно защита на инвестициите на Европейския съюз, подписана от Република България на 15 януари 2019 г. Поради това, МС препраща на МФ по компетентност заявлението, вкл. исканията по точки 3с и 3d от него, които включват: т.3с Кореспонденция от България до ЕК или друг орган на ЕС, в която се изразява позиция на България и се коментира по Решението А., или по задълженията на държавите-членки в светлината на А., от март 2018г. до 2022г.; т.3d кореспонденция от България до ЕК или друг орган на ЕС: (i) относно позицията на България за прекратяване на Двустранните инвестиционни договори в рамките на ЕС и метода/правния механизъм за такова прекратяване, от 2011 до м.май 2020г.; (iii) относно позицията на България за проекти на Споразумението за прекратяване и неговите подготвителни документи, между 2018г. и май 2020г.; (iv) относно позицията на България за Декларацията на държавите-членки, между 2015г. и януари 2019г.

Първоначално по заявлението е постановен отказ, обективиран в писмо изх.№У-

ЗДОИ-72/01.11.2024г. на директор на дирекция „Човешки ресурси и административно обслужване“, като ответникът приема, че за информацията по точки 3с, 3d(i), 3d(iii) и 3d(iv) от Заявлението (кореспонденция от България до ЕК или друг орган на ЕС) не се прилага редът на ЗДОИ, тъй като съгласно чл. 4, ал. 1, предл. второ от същия закон е налице специален ред за нейното търсене, получаване и разпространяване - този по Регламент 1049/2001. Поради това МФ и министърът на финансите не са компетентни да се произнесат по заявлението, а компетентен бил съответният орган на ЕС, който съхранявал търсената кореспонденция. Отказът е обжалван и отменен с решение № 26391 от 04.08.2025г. по адм. дело № 11320/2024г. по описа на АССГ, като преписката е върната на административния орган за ново произнасяне съобразно дадените указания. Съдът е приел, че Регламент (ЕО) № 1049/2001 урежда принципите и обществените отношения, свързани с достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията - „институциите“. Регламентът се прилага за всички документи, държани от институцията, т.е. които са изготвени или получени от нея и са нейно притежание, във всички области на дейност на Европейския съюз. Съдът приема, че доколкото в случая търсените документи не са оповестени от институция на ЕС, а издадени от български държавни органи и организации, няма пречка по отношение на тях приложение да намери ЗДОИ, но след съгласие от трето лице – съответната институция на ЕС – техен получател. Ако не получи такова съгласие, ответникът следва да изложи мотиви дали информацията е класифицирана или друга защитена тайна, дали е налице надделяващ обществен интерес, и възможно ли е да се предостави в обем и по начин, който не разкрива информацията, която засяга интересите на третото лице. На

това основание е постановен процесният отказ, обективизиран в решение № 50 от 22.08.2025г. на директора на дирекция „ЧРАО“ при МФ. В него е посочено, че жалбоподателят е адвокат на „Еврохолд България“ АД и „Евроинс Иншурънс Груп“ АД по международно арбитражно дело № ARB/24/18, заведено срещу Република Румъния. Следователно със заявлението не се цели достъп до обществена информация, а събиране на необходими за целите на висящото арбитражно дело писмени доказателства. Този ред се урежда в Конвенцията за разрешаване на инвестиционни спорове между държави и граждани на други държави и приложимите по спора арбитражни правила. По арбитражното дело е постановена процесуална заповед, в която е регламентиран специален ред за представянето на документи за нуждите на делото. Това изключва приложимостта на ЗДОИ съгласно чл.4, ал.1 от него. На второ място, търсената информация попада в ограничението на чл.4, §1, предл.3 от Регламент (ЕО) № 1049/2001, т.е. налице е друга защитена тайна по смисъла на чл.37, ал.1, т.1 от ЗДОИ. Двустранните инвестиционни договори между отделните държави – членки на ЕС са прекратени със споразумението на ниво ЕС от 05.05.2020г., защото преките чуждестранни инвестиции са елемент от общата търговска политика на ЕС. Освен това с решението от 06.03.2018г. по делото А. С-284/2016, СЕС е приел, че арбитражните клаузи в международните договори за защита на чуждестранните инвестиции между държавите – членки на ЕС противоречат на чл. 267 и 344 от ДФЕС. Следователно оповестяването на търсената информация ще засегне международните отношения не само между България и Румъния, но и отношенията с другите държави – членки на ЕС. Доколкото става въпрос за договори за насърчаване на инвестициите, същите касаят търговската и икономическата политика както на държавите – страни по тях, така и на ЕС. Прието е още, че не е налице надделяващ обществен интерес от предоставяне на търсената информация и е отказано предоставянето ѝ. решението е съобщено на жалбоподателя на 25.08.2025г., а жалбата срещу него е подадена на 09.09.2025г., като първи работен ден, в който изтича срока за обжалване.

Със Заповед №ЗМФ-55/17.01.2025г. на министъра на финансите е възложено на директор на дирекция „Човешки ресурси и административно обслужване“ в Министерство на финансите да

подписва решенията за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация по реда на ЗДОИ.

По делото са представени допълнителни доказателства, касаещи воденото арбитражно дело № № ARB/24/18 между „Еврохолд България“ АД и „Евроинс Иншурънс Груп“ АД – от една страна, и Република Румъния – от друга във връзка с договор от 01.06.1994г. между правителствата на България и Румъния за взаимно насърчаване на инвестициите. Освен това е представено заявление за достъп до обществена информация от 23.08.2024г., подадено от две лица, сред които и жалбоподателя, в т. 4 от което се иска предоставяне на информация по същите въпроси, които впоследствие са редактирани с процесното заявление. Представен е и отговорът от ЕК от 05.09.2024г. да не се разкрива нито един от исканите документи до разглеждане на искането в по-широкия обхват за достъп до документи, които се обработват на нивото на ЕК. След редактиране на заявлението и представяне на ново такова от 08.10.2024г., постъпило в МФ на 22.10.2024г., на 15.01.2025г. е отправено запитване от министъра на финансите до Комисаря по финансови услуги и съюз на спестяванията и инвестициите, дали е налице произнасяне на ЕК по заявлението от 23.08.2024г. и ако не е – по какъв ред следва да се разгледа редактираното заявление. Липсва информация по искането да е предоставен отговор от страна на ЕК.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.40, ал.1 ЗДОИ; в преклузивния срок за оспорване, от лице с правен интерес. По съществото жалбата е основателна по изложените по-долу съображения

Решение № 50 от 22.08.2025г. на директора на дирекция „ЧРАО“ при МФ е издадено от компетентен орган, като това е станало в кръга на предоставените му правомощия от министъра на финансите със Заповед №ЗМФ-55/17.01.2025г. Актът е в предписаната от закона форма.

Съгласно чл.2, ал.1 ЗДОИ, обществена информация по смисъла на този закон е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. В случая е поискана информация, която касае инвестиционната политика на Република България, поради което тя е обществена, като свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Информацията е служебна по смисъла на чл.11 ЗДОИ – която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /чл.11 ЗДОИ/.

Разпоредбата на чл.4, ал.1 и ал.3 ЗДОИ предвижда, че всеки гражданин на Република България и всички юридически лица има право на достъп до обществена информация при условията и по реда, определени в този закон, освен ако в друг закон е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация. В тази връзка, за да откаже предоставянето на достъп до търсената информация по т.3с и т.3d/i, iii, iv/ от заявлението, ответникът излага мотиви, че по отношение на достъпа до нея е приложима Конвенцията за разрешаване на инвестиционни спорове между държави и граждани на други държави и приложимите по спора арбитражни правила. Жалбоподателят не оспорва факта, че представлява друго лице по арбитражно дело, което засяга договорът за взаимно насърчаване на инвестициите между България и Румъния от 1994г. Твърди само, че това не е основание за отказ от предоставяне на информация, за да си състави мнение като гражданин за дейността на задължения субект. Съдът намира доводът на жалбоподателя за основателен. Действително съгласно чл.44 от КОНВЕНЦИЯ за уреждане на инвестиционни спорове между държави и

граждани на други държави, ратифицирана със закон, приет от 38-о Народно събрание на 4.10.2000 г. - ДВ, бр. 85 от 17.10.2000 г., всяко помирително производство се провежда съобразно разпоредбите на този раздел и освен ако страните се споразумеят друго, в съответствие с арбитражните правила, които влизат в сила от датата, на която страните са се съгласили на арбитраж. Ако възникне някакъв процедурен въпрос, който не е уреден в този раздел, в арбитражните правила или в други правила, съгласувани между страните, същият ще бъде решен от трибунала. С процедурна заповед №1 от 12.12.2024г. трибуналет е приел такива правила, като в т.20 от нея е уредил реда и сроковете за подаване и удовлетворяване на искания от едната страна към другата за представяне на документи. Доколкото обаче едната страна са две български търговски дружества, а другата – Република Румъния, съдът не приеме, че жалбоподателят като процесуален представител на двете български дружества, е могъл да се снабди по този специален ред с исканите в заявлението документи. Последните касаят писма на България до ЕК, в които страната ни е изразила позиция по дело C-284/2016 на СЕС, по прекратяването на двустранните инвестиционни договори, вкл. този с Румъния, по проекта на споразумение за това прекратяване и по Декларацията на държавите – членки. Тези документи нито изхождат, нито са адресирани за някоя от страните по арбитражното дело. Дори да се приеме, че чрез тях жалбоподателят като процесуален представител по него, подготвя защитната си позиция, това не е основание да се приеме Конвенцията за специален ред за снабдяване с тях. Това е така, защото Румъния не би могла да ги представи, а България не е страна по делото. Същото се отнася и до ЕК, участието на която в арбитражното производство е отказано с процедурна заповед №3 от 25.04.2025г.

На второ място, ответникът приема, че макар и да е налице обществена информация, достъпът до нея следва да бъде отказан на основание чл. 37, ал.1, т.1, пр.2 от ЗДОИ. Съгласно тази разпоредба основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация е налице, когато исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон, както и в случаите по чл. 13, ал. 2. В случая информацията е приета за защитена тайна, като попадаща в чл.4,§1, б. „а“, пр. 3 и 4 от Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията. Съгласно посочените разпоредби институциите отказват достъп до документи в случаите, когато оповестяването им засяга защитата на обществения интерес по отношение на международните отношения, финансовата, валутната или икономическата политика на Общността или на държава-членка. Съгласно чл.2, §3 от регламента същият се прилага за всички документи, държани от институцията (Европейския парламент, Съвета или Комисията), т.е. които са изготвени или получени от нея и са нейно притежание, във всички области на дейност на Европейския съюз. Следователно регламентът е приложим. Действително исканата информация касае икономическата политика на Общността или на държава-членка, доколкото става въпрос за двустранни международни договори за взаимно насърчаване на инвестициите, прекратени със Споразумение на ниво ЕС, по които РБългария е страна. Доколкото обаче заявлението не е адресирано до институцията на ЕС, а до държава – членка, същата следва да съобрази регламента само с оглед факта, че исканите документи се държат от европейски институции. Поради това, както правилно е указал и съда при първоначалното разглеждане на спора, необходимо е съгласие на съответната европейска институция за предоставянето на исканата информация. Основание за това е общата презумпция за поверителност, чието прилагане произтича от принципа за лоялно сътрудничество между държавите – членки, както е посочил СЕС по дело

С-562/2014г. Следователно исканата информация ще бъде защитена тайна, ако след поискване, съответната институция на ЕС изрази несъгласие с предоставянето ѝ, основано на някое от изключенията в чл.4 от регламента. По делото има данни, че ответникът е отправил искане до ЕК за изразяване на съгласие за предоставяне на исканата информация, по което не е получен отговор. Поради това ответникът е приел, че същата попада в изключенията по чл.4,§1, б. „а“, пр. 3 и 4 от Регламент (ЕО) № 1049/2001, без това да е изрично посочено от институция на ЕС. Това води до извод за незаконосъобразност на процесното решение, което макар и формално да изпълнява указанията на съда да се посочи основание по чл. 37 от ЗДОИ за отказ от предоставяне на информация, не съобразява, че това може да стане след изрично несъгласие от страна на съответната институция на ЕС, позоваващо се на някое от изключенията по чл.4 от регламента. Ако такова съгласие не бъде получено, действително ще е налице основание за отказ от получаване на достъп до исканата информация по чл. 37, ал.1, т.1 от ЗДОИ, а не по т.2 на същата разпоредба. Това е така, защото информацията ще бъде защитена тайна с европейски регламент с пряко приложение, достъпът до която не може да бъде преодолян при надделяващ обществен интерес.

При гореизложените съображения, оспореният отказ, в частта по т.3с, 3d/i, iii, iv/ от заявлението, следва да се отмени, като преписката се върне на ответника за ново произнасяне. Липсата на отговор от страна на ЕК на писмото на ответника от 15.01.2025г. може да бъде основание за спиране на производството съгласно чл. 54, ал.1, т. 5 от АПК поради наличие на образувано друго административно производство с преюдициален характер, а не за отказ от предоставяне на достъп до исканата информация.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски в размер на внесената държавна такса от 10лв.

Така мотивиран Административен съд София-град, Второ отделение, 41 състав,

#### **РЕШИ :**

**ОТМЕНЯ** решение № 50 от 22.08.2025г. на директора на дирекция „ЧРАО“ при МФ, в което е обективиран отказ да се предостави достъп до обществена информация по заявление вх. № У-ЗДОИ-72 от 22.10.2024г. от А. А. Г., В ЧАСТТА МУ по т.3с и т.3d/i, iii, iv/.

**ИЗПРАЩА** делото като преписката на директор на дирекция „Човешки ресурси и административно обслужване“ в Министерство на финансите за ново произнасяне по т.3с и т.3d/i, iii, iv/ от заявление вх.№У-ЗДОИ-72/22.10.2024г. от А. А. Г. в съответствие с дадените указания в мотивите на решението.

**ОСЪЖДА** Министерството на финансите да заплати на А. А. Г. от [населено място] сумата от 10лв. държавна такса по делото.

Решението съгласно чл. 40, ал. 3 от ЗДОИ, е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: